

Arrest

nr. 209 632 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gelet op het arrest nr. 204 187 van 23 mei 2018 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELDE en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : A. (...)

voornaam : I. (...)

geboortedatum : 02.05.1981

geboorteplaats: Ariana

nationaliteit : Tunesië

ALIAS :

A. A. (...), geboren op 25.05.1986, Turkse nationaliteit

A. A. (...), geboren op 25.05.1985, Turkse nationaliteit

A. A. (...), geboren op 02.05.1984, Turkse nationaliteit

A. A. (...), geboren op 02.05.1984, Irakese nationaliteit

A. A. (...), geboren op 02.05.1984, Irakese nationaliteit

A. A. (...), geboren op 02.05.1984, Palestijnse nationaliteit

A. A. (...), geboren op 25.05.1986, Algerijnse nationaliteit

A. A. (...), geboren op 04.05.1986, Turkse nationaliteit

A. A. (...), geboren op 04.05.1986, Palestijnse nationaliteit

I. A. (...), geboren op 15.04.1978, onbekende nationaliteit

T. M. B. A. (...), geboren op 17.12.1984, Tunesische nationaliteit

Krachtens artikel 44bis §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 26.04.2006 werd u op heterdaad betrapt op winkeldiefstal met geweld (PV nr. BG.11.L6.106473/06).

U verklaarde aan de politie dat u A. A. (...) heette, dat u op 25.05.1986 te Turkije geboren werd en dat u de Turkse nationaliteit had. Een "Bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" werd u betekend en u werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Nog diezelfde dag bracht een vriendin van u een identiteitskaart voor vreemdelingen op naam van T. M. B. A. (...) naar het gesloten centrum. U beweerde dat dit uw identiteitskaart was, dat u een valse identiteit opgaf toen u op winkeldiefstal betrapt werd en dat u dus in feite wel recht op verblijf had. Uiteindelijk geeft u op 15.05.2006 toe dat de identiteitskaart toch niet de uwe was en dat uw werkelijke identiteit A. A. (...) zou zijn en dat u op 04.05.1984 geboren werd te Algerije.

Door uw gebrek aan medewerking bij de identificatieprocedure, was men genoodzaakt u op 23.06.2006 vrij te stellen uit het gesloten centrum. U diende het grondgebied te verlaten tussen 23.06.2006 en 28.06.2006.

Op 31.07.2006 stelde de politie te Oostende een administratief verslag vreemdelingencontrole op voor u daar u over de omheining tussen het station en de Schengengate geklommen was ten einde clandestien aan boord te geraken van een vaartuig dat klaarstond om te vertrekken naar het Verenigd Koninkrijk (PV nr. BG.55.FY.101304/06). Ditmaal beweerde dat u A. A. (...) heette en dat u geboren werd te Irak op 02.05.1984.

Op 20.08.2006 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor u door de politie van Luik daar u zich verdacht gedroeg (PV nr. LI.55.LA.070377/2006). U stelde A. A. (...), geboren op 25.05.1985 te Turkije te zijn. Diezelfde dag nog werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 27.09.2006 werd wederom een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf (PV nr. LI.55.LA.081563/2006). Opnieuw gaf u de naam A. A. (...) op.

Op 30.09.2006 en op 09.10.2006 was u alweer het onderwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole, respectievelijk wegens verdachte handelingen (PV nr. onbekend) en wegens illegaal verblijf (PV nr. LI.55.LA.085078/2006).

Op 09.12.2006 werd er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie te Oostende (PV nr. BG.50.L6.120098/06). U werd ervan verdacht het raam van een nachtwinkel te hebben ingeslagen. U gaf aanvankelijk de identiteit A. A. (...), geboren op 15.04.1978, op. Gezien u reeds bekend was door eerdere tussenkomsten, herkenden de politieagenten u als A. A. (...) uit Algerije, geboren op 04.05.1986. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, begon u te lachen en stelde u dat u eigenlijk nog anders heet en dat u de Turkse nationaliteit hebt. U nam duidelijk een loopje met de politieagenten.

Wanneer u op 18.03.2007 te Oostende op heterdaad betrapt werd toen u met geweld een handtas stal, werd weer een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld (PV nr. BG.11.L6.003989/2007).

Naar aanleiding van wederom een handtasdiefstal stelt de politie te Oostende op 19.05.2007 nogmaals een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u op (PV nr. BG.18.L6.7284/07). U stelde A. A. (...) te heten en op 26.05.1986 te Algerije geboren te zijn.

Op 07.09.2007 diende u samen met uw Belgische partner, D. C. S. (...) (geboren op 09.05.1978 te Asse), een huwelijksaanvraag in te Oostende. U legde hierbij o.a. een Tunesisch paspoort voor volgens hetwelke u A. I. (...) zou heten, geboren op 02.05.1981 te Tunis (Tunesië).

Op 01.11.2007 werd door de Politie te Middelkerke een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld voor u naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen en voor wederrechtelijke opsluiting als mededader (kenmerk: BU000701/2007).

Op 02.11.2007 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van vrijheidsberoving – wederrechtelijk door particulier.

Op 06.03.2008 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan wederrechtelijke aanhouding of gevangenhouding; aan bedreiging met een aanslag op personen of op eigendommen; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feiten gepleegd op 01.11.2007).

Op 02.04.2008 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 09.05.2008 huwde u met D. C. S. (...).

Op 22.05.2008 diende u bij de stad Oostende een aanvraag tot vestiging als echtgenoot in (bijlage 19). Deze aanvraag werd goedgekeurd en op 12.11.2008 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart gezien men op dat moment niet op de hoogte was van uw eerdere veroordeling, noch van de Pv's waarvan u het onderwerp was.

Op 16.11.2008 werd er door de Politie te Oostende een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld voor u daar u op heterdaad betrapt werd op opzettelijke slagen (PV nr. onbekend). U kon zonder meer beschikken daar u in het bezit was van een F-kaart.

Op 01.06.2010 werd u door de politie te Antwerpen gecontroleerd wanneer u doelloos rondliep in een zwarte jas met een pet op en daarover een donkere kap terwijl de temperatuur niet van dergelijke aard was dat zo'n kledij nodig was. Er wordt vastgesteld dat u onder invloed bent van drugs (PV nr. AN.55.LB.073241/2010-GF). Opnieuw mocht u zonder meer beschikken daar u in het bezit was van een F-kaart.

Op 22.10.2010 werd u aangehouden en de volgende dag werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 18.01.2011 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u onder voorwaarden vrijgesteld.

De politie van Oostende stelt een Proces-verbaal op daar u op heterdaad betrapt werd bij een poging tot diefstal uit een voertuig op 06.08.2011 (PV nr. GF 014593/11).

Op 10.10.2011 werd u opnieuw aangehouden en op 11.10.2011 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging en poging tot misdaad.

Op 29.03.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had (in de zaak met notitienummer BG.17.L6.9850.10 DC) aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan een verboden wapen te hebben gedragen, nl. een telescopische wapenstok; (in de zaak met notitienummer BG.18.L6.9044-10 DC) aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal (4 feiten); aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 05.06.2010 en 21.10.2010).

U werd op 31.01.2012 vrijgesteld onder voorwaarden.

Op 18.02.2012 werd u aangehouden en op 19.02.2012 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge naar aanleiding van een huisdiefstal als dader of mededader.

Op 19.03.2012 werd u door de Correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben aangeschaft, in bezit te hebben gehad, verschaft, te hebben verkocht of te koop gesteld, nl. heroïne, cocaïne, weed en hash; aan psychotropische stoffen te hebben aangeschaft, in bezit te hebben gehad, verschaft, te hebben verkocht of te koop gesteld, nl. speed (feiten gepleegd op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van minstens 15.04.2008 tot en met 22.10.2010).

Op 13.07.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal (4 feiten) (feiten gepleegd op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 17.02.2012 tot en met 18.02.2012).

U werd op 27.11.2012 door het Hof van Beroep veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen; aan poging tot diefstal op heterdaad betrapt, bij nacht, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal (2 feiten); aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 02.08.2011 en 10.10.2011).

Op 09.09.2014 dient u te Brugge een "Aanvraag om duurzaam verblijf" in (bijlage 22). Deze aanvraag werd goedgekeurd en u werd op 07.08.2015 in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Op 19.10.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke en bijzondere herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, nl. niet nader te bepalen hoeveelheden heroïne (feit gepleegd in de gevangenis van Brugge op 19.12.2014).

Op 26.09.2016 bent u gescheiden van D. C. S. (...).

Op 24.10.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feit gepleegd in de gevangenis van Brugge op 18.08.2015).

Uit uw administratief dossier blijkt dat u door Italië in het Schengen Informatie Systeem geseind werd op 06.08.2003, ten gevolge van deze seining werd u gedurende 10 jaar de toegang tot Italië verboden. U bent bij de Italiaanse politie gekend wegens inbreuk op de drugswet, diefstal en zwendel.

In België werd u op minder dan 10 jaar tijd maar liefst 7 keer correctioneel veroordeeld, u was in detentie van 02.11.2007 tot 02.04.2008, van 23.10.2010 tot 18.01.2011, van 11.10.2011 tot 31.01.2012 en, na een vrijheid van amper 19 dagen, van 19.02.2012 tot op heden. U maakte gebruik van meerdere aliases en dreef zo de spot met de politieagenten tijdens de vele controles waarvan u het onderwerp vormde. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat.

U zit momenteel meerdere gevangenisstraffen uit wegens diefstal, diefstal met geweld, wapens, inbreuk op de drugwetgevingen een recente veroordeling wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen.

De feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 06.03.2008 blijken te maken te hebben met een afrekening voor een niet voldane schuld binnen het drugsmilieu. Onder valse voorwendsels lokte u het slachtoffer mee wetende dat een derde persoon het slachtoffer hardhandig aan zou pakken. Gewelddadige afrekeningen binnen bepaalde criminele milieus kunnen niet getolereerd worden in een democratische maatschappij.

Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent d.d. 19.03.2012 blijkt dat u een handel opgezet had in allerlei verdovende middelen en dat u bijna de ganse drugscatalogoog aan de man bracht. U bekende dat u sedert 2 jaar dagelijks 2 gram heroïne en 2 à 3 joints verbruikte. Dergelijk verbruik kon niet gefinancierd worden door uw officieel inkomen dat bestond uit amper 840 euro leefloon van het OCMW per maand. U gaf toe dat u met uw verkoop hetzij geld, hetzij drugs verdiende en u beweerde dat u dit deed omdat u zich in een zeer moeilijke sociale situatie bevond en omdat u moet instaan voor uw gezin dat ook uw echtgenote en twee kinderen omvat waardoor alle kleine beetjes konden helpen. Vermits u zelf gebruiker bent, was u zich ongetwijfeld ten zeerste bewust van de gevolgen van drugsgebruik zowel op fysisch als psychisch vlak. Gedreven door winstbejag ging u echter voorbij aan de zeer nefaste gevolgen voor de fysieke integriteit van de gebruikers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U beperkte zich daarenboven niet tot eenvoudige drugs maar u was ook actief in de branche van de harddrugs, zoals heroïne en cocaïne, waarvan de verslavende en de vernietigende werking enorm zijn. Het is immers algemeen bekend dat heroïne en cocaïne van de meest verslavende drugs zijn, dat zij een grote impact hebben op de gezondheid en dat het gebruik ervan de levenskansen en zeker de levensduur ernstig hypothekeert, zo niet drastisch vermindert. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau. Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt de handel in drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

U werd tevens meermaals veroordeeld voor allerlei diefstallen met verzwarende omstandigheden. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge d.d. 29.03.2011 blijkt dat u verklaarde te stelen om uw heroïne verslaving te kunnen bekostigen. In het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge d.d. 13.07.2012 wordt gesteld: "Eerste beklagde [u] was bovendien duidelijk niet onder de indruk van het tegen hem op 29.03.2011 uitgesproken vonnis, eveneens wegens diefstallen met verzwarende omstandigheden, [...]. Nochtans was de eerste opgelegde voorwaarde "van algemeen goed gedrag zijn". Bij verder nazicht door de politie bleek bovendien dat eerste beklagde [u] sinds 31.01.2012 vrij

was onder voorwaarden [...]. Het is dan ook duidelijk dat eerste beklagde [u] een onverbeterlijke recidivist is waarmee geen enkel mededogen past en waartegen hard dient opgetreden te worden, dit ter beveiliging van de maatschappij. De Rechtbank kan enkel vaststellen dat eerste beklagde [u] die een OCMW uitkering geniet, geen genoegen wenste te nemen met het vervangingsinkomen dat de maatschappij hem hier ter beschikking stelt maar het nodig vond dit nog aan te vullen met het provenu van diefstallen. Alle criminele middelen zijn blijkbaar goed om op de gemakkelijkste manier aan bijkomende inkomsten te geraken. Een ernstige bezinning is in hoofde van eerste beklagde [u] meer dan ooit noodzakelijk; het is duidelijk dat de gevangenis het uitgelezen oord is voor dergelijke bezinning. Gelet op het verleden van eerste beklagde [u] heeft de rechtbank weliswaar niet de hoop dat eerste beklagde [u] daar tot grote inzichten zal komen maar voor de duur van zijn detentie is de maatschappij dan alvast gevrijwaard van zijn actiemogelijkheden en zal onze maatschappij in ieder geval tijdelijk een iets veiliger plaats geworden zijn.”.

Het is duidelijk dat u geen enkel respect heeft voor andermans eigendom en dat u twee van de fundamentele aspecten van onze maatschappelijke ordening, met name enerzijds het eigendomsrecht en anderzijds de onschendbaarheid van de woning en de geborgenheid die deze aan de bewoners ervan biedt, op grove en onbekommerde wijze miskent en met voeten treedt.

Het Hof van Beroep te Gent wijst er in het arrest d.d.27.11.2012 op dat u er bovendien niet voor terugschrikt om gebruik te maken van geweld om u de goederen van anderen toe te eigenen, wat uw criminele en gevaarlijke ingesteldheid verder aantoonst. Er wordt terecht aangegeven dat de ernst van het misdrijf niet af te meten is aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar vooral bestaat in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten of een beroep te doen op professionele bijstand bij de oplossing van uw drugsprobleem.

Hoewel uw verblijf in de gevangenis u tot bezinning en inkeer had moeten brengen en u de gelegenheid bood schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van uw criminele verleden om u te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij, kon u het niet laten zelfs daar feiten te plegen. Naar aanleiding van een fouille werd namelijk heroïne aangetroffen in de zak van uw pullover (zie vonnis correctionele rechtbank te Brugge d.d. 19.10.2015). Hieruit blijkt zeer duidelijk dat u absoluut geen besef heeft van de wederrechtelijkheid van uw handelen en dat u er al evenmin spijt over heeft, anders had u uw misdadig leven niet terug opgenomen.

Ook uw gewelddadige aard werd nogmaals bevestigd tijdens uw detentie, opnieuw liet u uw gebrek aan respect voor andermans lichamelijke integriteit blijken. Er ontstond een vechtpartij tussen u en uw celmaat over iets banaals als het volume van de televisie. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent d.d. 24.10.2016 blijkt: “Het is duidelijk dat de reactie van eerste beklagde [u] buiten proportie was tot datgene wat zich eerst voorgedaan had. Zelfs aangenomen dat het slachtoffer, tweede beklagde, volgens de beweringen van eerste beklagde zich tegenover hem treiterend zou hebben opgesteld dan rechtvaardigt dit gedrag van het slachtoffer geenszins de zware gewelddadige reactie die eerste beklagde hierop heeft gegeven en is de reactie van eerste beklagde duidelijk buiten elke verhouding tot het gedrag van het slachtoffer.”. Wederom werd duidelijk dat u zich niet te allen tijde kan beheersen en dat u nog steeds niet geleerd heeft dat geschillen ook op een andere manier dan met bruut geweld opgelost kunnen worden. Dit ernstige agressie-incident dat nota bene in de gevangenis plaatsgreep, voorspelt weinig goeds naar de toekomst toe.

U conformeerde zich niet aan de heersende normen en waarden en u vertoont weinig interesse in conventionele activiteiten. U pleegde feiten om aan geld te geraken voor uw levensonderhoud en het financieren van uw druggebruik. Gezien de feiten zich situeren binnen de asociale levensstijl die u hanteerde, is het risico op herval in feiten groot.

Uit de “Afwijzing van het verzoek tot beperkte detentie” waartoe beslist werd door de Strafvueroeringsrechtbank te Gent op 25.11.2015 en op 10.05.2017 blijkt dat een eerder verblijf op de drugsvrije afdeling werd stopgezet wegens druggebruik. Er was aanvankelijk gepland dat u een intakeprocedure bij vzw Kompas – behandelingscentrum voor druggebruikers zou doorlopen. Ten gevolge van de agressiefeiten op uw celgenoot die leidden tot het correctioneel vonnis d.d. 24.10.2016, besliste de vzw Kompas dat u niet langer welkom was voor het doorlopen van de intakeprocedure. Bijgevolg werd er gezocht naar een alternatief reclasseringsplan en werd u aangemeld bij De Sleutel, thans blijkt echter dat De Sleutel niet met u in zee wenst te gaan wegens onvoldoende gemotiveerd.

Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Nog steeds bent u niet bereid u aan de geldende regels te houden. Op 01.06.2017 kreeg u een uitgangspersmissie met vertrek en terugkeer dezelfde dag. Hoewel u dus dezelfde dag terug verwacht werd in de gevangenis, keerde u niet terug naar de gevangenis te Brugge. Bij een politiecontrole bij het Sint-Pietersstation te Gent op 07.06.2017 werd u gevat en u werd naar de gevangenis te Gent gebracht.

Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds 7 maal correctioneel veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Op 31.05.2017 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst die u invulde op 12.07.2017 blijkt dat u Engels, Frans, Nederlands, Arabisch en Italiaans kan lezen en/of schrijven; dat u in augustus 1997 2 weken op vakantie was in België; dat u sinds 27.03.2005 in België bent; dat u niet meer in het bezit bent van uw reisdocumenten; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde samen met de mama van uw 2 kinderen woonachtig was in de Velodroomstraat 38 te 8400 Oostende; dat u gehuwd was met D. C. S. (...), dat jullie in 2016 gescheiden zijn maar recent terug samen zijn; dat u volgende familie heeft in België: J. K. (...) (...) (neef van uw moeder, vader van K. (...) is de broer van uw moeder), H. H. (...) (...) (Dampoort Gent) (nicht van uw moeder, dochter van de zus van uw moeder), H. M. (...) (Dampoort Gent) (neef van uw moeder, zoon van de zus van uw moeder), H. T. (...) (...) (Dampoort Gent) (neef van uw moeder), H. B. G. (...) (Dampoort Gent) (neef van uw moeder), D. C. S. (...) (...) (moeder van kinderen, (ex-)vrouw, (...): getrouwd op 09.05.2008, gescheiden op 26.09.2016, opnieuw samen sinds eind maart 2017, S. (...) bezoekt u terug in de gevangenis (zie bijlage historiek bezoek vanuit de gevangenis); dat u 2 minderjarige kinderen heeft in België: A. A. (...) en A. A. (...), domicilie: (...), verblijf: (...), contextbegeleider M. M. (...); dat u noch getrouwd, noch een duurzame relatie heeft in Tunesië en dat u niemand kent in Tunesië; dat u familie heeft in Italië: uw moeder, J. J. (...) ((...), uw zus, A. I. (...) ((...), getrouwd en 1 dochter), uw vader, A. M. (...) ((...), uw broer, A. I. (...) getrouwd met P. M. (...) en als zoon A. S. (...) ((...)); dat u geen attesten van gezinssamenstelling hebt kunnen bekomen maar wel identiteitskaarten; dat u geen minderjarige kinderen heeft in andere landen dan België; dat u in Italië geschoold bent (naam school zie bijlage, zou volgens uw familie niet meer bestaan) + diploma; dat u in de gevangenis verschillende attesten en diploma's behaald heeft; dat u reeds gewerkt heeft in België (zie bijlage attest VDAB) en in de gevangenis (smidse, werkplaats 6 en 4, losploeg, naaiatelier); dat u in Italië gewerkt heeft bij Ivico (geen bewijzen hiervan); dat u nog niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar uw land kan terugkeren daar uw kinderen en hun moeder in België wonen en enkel Nederlands spreken, daar u uw leven wil opbouwen in België, daar u niemand kent in Tunesië + zie motivatiebrief. Op 12.07.2017 stuurde een hulpverlener "Trajectbegeleiding Justitieel Welzijnswerk" nog volgende documenten door ter ondersteuning van uw dossier: Kopie F+ kaart; "Verklaring mondelinge taalvaardigheid" afgegeven door CAW regio Brugge op 08.09.2016; "Getuigschrift van woonst met historiek van het adres" afgegeven te Brussel op 19.08.2016; "Uittreksel uit het bevolkingsregister" afgegeven te Brugge op 19.08.2016; Schrijven begeleidingstehuis De Brem d.d. 29.06.2017; 9 formulieren "Aanvraag voor betalingen" om geld te storten voor uw kinderen op de rekening van begeleidingstehuis De Brem (24.03.2016, 26.04.2016, 23.05.2016, 26.06.2016, 23.10.2016, 28.11.2016, 16.12.2016, 02.01.2017 en 12.01.2017); 2 formulieren "Aanvraag voor betalingen" om geld te storten voor uw (ex-)vrouw (25.02.2015 en 20.06.2017); "Attest van deelname module: Nederlands Breakthrough A" afgegeven te Brugge op 08.06.2012; "Bewijs van deelname jobclub met conversatietafels voor anderstaligen van 03.11.2014 tot 11.12.2014"; "Certificaat voor deelname aan het openleercentrum schooljaar 2014-2015" afgegeven te Brugge op 23.06.2015; "Deelcertificaat van de module basis metaal" afgegeven te Brugge op 17.01.2013; "Attest van deelname voor opleiding bedrijfsbeheer Module 2: ondernemingsplan (M HA 002)" afgegeven te Brugge op 11.01.2013; "Deelcertificaat van de module basis elektriciteit" afgegeven te Brugge op 16.06.2015; "Wegwijzerproject eindverslag periode: 03.11.2014 – 27.11.2014" opgemaakt op 12.12.2014; "Loopbaangegevens" d.d.28.06.2017; Adres school in Italië; Schrijven KiDO d.d. 10.07.2017; Motivatiebrief m.b.t. elementen waarom u in België wenst te blijven; Bezoekerslijst gevangenis; "Diploma di Licenza della scuola media" afgegeven te Italië op 20.06.2001; Kopie Italiaans paspoort A. I. (...), J. N. (...), M. R. (...); Vonnis Rechtbank van eerste aanleg afdeling Brugge sectie familie- en jeugdrechtbank d.d. 29.12.2015; Vonnis Rechtbank van eerste aanleg afdeling Brugge sectie familie- en jeugdrechtbank d.d.09.03.2016; Vonnis

Rechtbank van eerste aanleg afdeling Brugge sectie familie- en jeugdrechtbank d.d. 26.09.2016; Kopie Belgische identiteitskaart A. A. (...); Kopie Belgische identiteitskaart . (...).

Van 09.05.2008 tot 26.09.2016 was u gehuwd met de Belgische D. C. S. (...). Sinds eind maart 2017 zouden jullie terug een relatie hebben. Uit jullie relatie werden twee Belgische kinderen geboren: A. A. (...) (geboren op 11.10.2007) en A. A. (...) (geboren op 06.08.2009), mevrouw heeft daarnaast ook een kind uit een andere relatie. Vóór u in de gevangenis terecht kwam, woonde u samen met mevrouw D. C. (...) en jullie 2 gemeenschappelijke kinderen te Oostende. Het gegeven dat u kinderen en een echtgenote had op het grondgebied heeft u er in het verleden niet van weerhouden gedurende een zeer lange periode tal van feiten te plegen. Dit getuigt van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten opzichte van hen.

Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uw kinderen bezoeken u tweewekelijks in de gevangenis en als u een uitgangsvergunning heeft, gaat u bij hen op bezoek wanneer mogelijk. U legt bewijzen voor dat u soms geld overschrijft naar uw kinderen. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat uw kinderen sinds 31.01.2013 door de jeugdrechtbank geplaatst zijn bij het "Begeleidingstehuis De Brem" omdat er sprake was van een verontrustende opvoedingssituatie. Hun plaatsing kan enkel beëindigd worden door een rechterlijke beslissing. Er liggen momenteel geen elementen voor waaruit blijkt dat de maatregel opgelegd door de Jeugdrechtbank niet langer verlengd zou worden na uw vrijstelling.

Uw kinderen hebben de Belgische nationaliteit en worden dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u de laatste jaren een groot deel van uw tijd in de gevangenis zat, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Uw inmiddels ex-echtgenote, bezoekt u sinds enige tijd opnieuw in de gevangenis. U legt bewijzen voor dat u ook haar soms geld toestuurt. Indien zij dat wenst, zou zij u vrijwillig kunnen volgen naar uw land van herkomst of een ander land waar u recht op verblijf heeft bekomen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Mevrouw kan er ook voor kiezen contact met u te onderhouden via periodieke reizen en met behulp van de moderne communicatiemiddelen. Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. U verwijst daarnaast naar een aantal neven en nichten van uw moeder die woonachtig zijn in België alsook naar uw familieleden (uw moeder en vader, uw zus en uw broer en hun kinderen en partners) die in Italië wonen. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat enkele neven en nichten van uw moeder op het grondgebied verblijven en dat u familie heeft in Italië. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden, noch blijkt dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen u en uw

verwanten in Italië. Het contact met uw familieleden kan verder onderhouden worden middels (korte) bezoeken en moderne communicatiemiddelen.

U verklaarde dat u sinds 27.03.2005 in België bent, het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België dateert echter pas van 26.04.2006 toen u op heterdaad betrapt werd bij een winkeldiefstal met geweld en pas in de loop van 2008 werd uw verblijf geregulariseerd. Van de tijd dat u in België bent, heeft u ruim 6,5 jaar in één of andere vorm van detentie doorgebracht. Gedurende de detentieperioden nam u niet deel aan de samenleving en kan bezwaarlijk gesproken worden van verdere integratie in de maatschappij. Er is niet gebleken dat u een bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts uiterst sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar makkelijk geldgewin aan. Gelet op uw persoonlijke gedragingen lijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland. De beperkte officiële en zeer korte tewerkstellingen zijn bijlange na niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met België. Het gegeven dat u na uw vrijstelling de kans zou hebben om aan het werk te gaan bij RTS in Zedelgem doet niks af aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Contacten met vrienden in België kunnen onderhouden worden via telefoon, internet, skype, etetera.

U stelt geen banden te hebben met Tunesië, alwaar u niemand zou kennen en welk land u enkel als vakantieland zou kennen. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Tunesië aanpassingen zal vereisen. Er kan echter niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland, zo spreekt u bijvoorbeeld Arabisch. En hoewel een deel van uw familie in Italië en België woonachtig is, kan evenmin zonder meer aangenomen worden dat u helemaal geen familie of kennissen meer zou hebben in Tunesië. Hoe dan ook, uw familie kan u eventueel ook vanuit België of Italië ondersteunen bij het heropbouwen van uw leven in Tunesië. De beroepsopleidingen die u volgde tijdens uw detentie, zullen u ongetwijfeld ook in uw land van herkomst van pas kunnen komen. U gaf aan in Italië gewoond te hebben voor u naar België kwam. U ging naar school in Italië en zou er ook gewerkt hebben. Uw administratief dossier bevestigt dat u in Italië was, u werd immers door de Italiaanse autoriteiten geseind in het Schengen Informatie Systeem daar u uit Italië uitgewezen werd ten gevolge van inbreuk op de drugswet, diefstal en zwendel. Vanaf 06.08.2003 mocht u gedurende 10 jaar niet naar Italië terugkeren tenzij de Minister van binnenlandse Zaken u daartoe een speciale toelating zou verschaffen. Desgewenst zou u een verzoek kunnen richten aan de Italiaanse autoriteiten opdat u opnieuw zou worden toegelaten. Uit niks blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 44bis Vreemdelingenwet; Schending van overweging 28 Richtlijn 2004/38/EG; Schending van artikel 8 EVRM; Schending van artikel 3, 9 en 11 IVRK; Schending van artikel 22-22bis Grondwet; Schending van artikel 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; Schending van de materiële motivatieplicht alsook het zorgvuldigheids-, evenredigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar

oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing zoals ter kennis gesteld op 17 oktober 2017 beëindigt een duurzaam verblijfsrecht in hoofde van een familielid van een burger van de unie (nl. vader van twee Belgische minderjarige kinderen) dewelke in het bezit is van een F+ kaart zoals afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken onder Staatssecretaris Francken op 7 augustus 2015, middels een beslissing zoals betekend op 17 oktober 2017 (stuk 1). Deze beslissing is gesteund op artikel 44bis, §2 Vw (stuk 1): (...).

Artikel 28.3 Richtlijn en artikel 44bis, §3 Vw.

Artikel 44bis Vw. werd recent ingeschreven in de Vreemdelingenwet via art. 26 van de Wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. Deze bepaling stelt: (...).

Bij de interpretatie en beoordeling van de inhoud van deze (nieuwe) regelgeving dringt een onderzoek van de voorbereidende werken zich op. De voorbereidende werken stellen bij de artikelsgewijze bespreking van artikel 26 van de Wet van 24 februari 2017 alreeds onmiddellijk zeer duidelijk (zelfs als eerste zin ter zake): (...). Bijgevolg moet artikel 44bis Vw. worden gelezen en geïnterpreteerd conform de Richtlijn 2004/38/EG en specifiek in het licht van art. 27 en 28 van de Richtlijn. De Richtlijn 2004/38/EG stelt vooreerst als uitgangspunt dat het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden één van de fundamentele vrijheden is van de Europese Unie. Punt 8 van de considerans van de Richtlijn gebruikt zelfs letterlijk het woord “vergemakkelijken” omtrent het vrij verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. (...). De beperking en zeker de intrekking van het verblijfsrecht van een duurzaam verblijfsgerechtigd familielid van een burger van de Unie, dient dan ook de absolute uitzondering te blijven, slechts eventueel gerechtigd in uitzonderlijke omstandigheden. Zo bepaalt de considerans van de Richtlijn o.a.: (...). Artikel 28 van de Richtlijn stelt daarom uitdrukkelijk: (...). De Belgische wetgever schendt evenwel artikel 28.3 Richtlijn 2004/38/EG door deze bepaling manifest onjuist/onzorgvuldig te hebben omgezet in nationale wetgeving. Immers biedt de letterlijke lezing van het huidige artikel 44bis, §3 Vw. de sterkste bescherming, mits slechts mogelijkheid tot intrekking “om dwingende redenen van nationale veiligheid”, enkel t.a.v. “burgers van de Unie” zelf, doch op het eerste zicht niet t.a.v. hun familieleden?! De Europese Richtlijn biedt deze bescherming daarentegen wel degelijk aan “burgers van de Unie of hun familieleden” In casu schendt verweerder dan ook artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest, artikel 3 en 9 IVRK en artikel 24.2 Handvest zoals te lezen in samenlezing met de duidelijke en nauwkeurige bepalingen van artikel 28.3 van de Richtlijn van 2004/38/EG in zoverre de familieleden van EU-burgers niet onder deze bescherming zouden vallen. Zorgvuldige lezing van de voorbereidende werken van de wet en inzonder van de artikelsgewijze bespreking van de wet van 24 februari 2017 toont aan dat het wel degelijk de bedoeling was van de Belgische wetgever om artikel 28 Richtlijn naar behoren om te zetten aldus inclusief de bescherming van artikel 28.3 richtlijn aan familieleden van de burger van de Unie. Het wegvallen van de zinsnede “en hun familieleden” in artikel 44bis, §3 Vw. (als omzetting van art. 28.3 Richtlijn) blijkt aldus eerder een onzorgvuldigheid dan een bewuste keuze van de nationale wetgever. Immers stelt de artikelsgewijze bespreking van art. 26 van de wet van 24 februari 2017 waarmee artikel 44bis wordt ingevoerd in de Vreemdelingenwet in fine m.b.t. deze bepaling van art. 44bis, §3 Vw en art. 28.3 Richtlijn: (...). Ook uit de lezing van artikel 39/79, §1, 7° en artikel 39/79, §3 Vw. kan impliciet worden afgeleid dat artikel 44bis, §3 Vw. ook moet slaan op familieleden van EUburgers. In deze bepaling spreekt de wetgever over de automatisch schorsende werking van een beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing waarbij een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid op basis van artikel 44bis ... waarna artikel 39/79, §3 Vw. verduidelijkt dat er één uitzondering bestaat op deze automatisch schorsende werking, nl. wanneer deze beslissingen [m.a.w. de beslissingen dewelke een einde maken aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid] steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid. Bijgevolg moet artikel 44bis, §3 Vw., in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest (alsook in casu in samenlezing met artikel 24.2 Handvest en artikel 3 en 9 IVRK, alsook artikel 22-22bis GW) wel degelijk richtlijnconform worden geïnterpreteerd in die zin dat de bescherming tegen verwijdering van artikel 44bis, §3 Vw. OOK geldt voor familieleden van burgers van de Unie.

Welnu,

in casu betreft verzoeker een familielid van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden voor de strengst mogelijke bescherming in de zin van artikel 28.3 Richtlijn (en art. 44bis, §3 Vw.). Immers is verzoeker: - een familielid van een burger van de Unie; - die de laatste tien jaar in het gastland (België) heeft verbleven. In toepassing van artikel 28.3 Richtlijn (en in toepassing van artikel 44bis, §3 Vw. in correcte lezing conform artikel 28.3 Richtlijn en de ratio legis van de wetgever ter zake) kan t.a.v. verzoeker, als familielid van een burger van de Unie, slechts om “dwingende redenen van openbare veiligheid” een einde worden gemaakt aan diens duurzaam verblijfsrecht, gezien hij de laatste

tien jaar in het gastland heeft verbleven. Verweerder oppert in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker evenwel helemaal geen “dwingende redenen van nationale veiligheid” doch ‘slechts’ ernstige redenen van openbare orde”. Hetgeen conform de duidelijke tekst van de Richtlijn aldus onvoldoende is om verzoekers duurzaam verblijfsrecht te beëindigen. De voorbereidende werken verwijzen o.a. naar het arrest van 22 mei 2012 van het Hof van Justitie (zaak C-348/09) waarin het Hof de gelegenheid had om de begrippen “ernstige redenen” en “dwingende redenen” te verduidelijken: (...).

Volgens het Hof van Justitie veronderstelt het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid” niet alleen een aantasting van de nationale veiligheid maar ook dat deze aantasting ‘bijzonder ernstig’ is. Het Hof oordeelde al dat seksuele uitbuiting van kinderen beschouwd kan worden als een dwingende redenen van nationale veiligheid (HvJ 23/11/10, Tsakouridis, C-145/09 en HvJ 22/5/12, C-348/09). Ook de voorbereidende werken verwijzen o.a. naar ‘seksuele uitbuiting van kinderen’. Het is duidelijk dat verzoeker zich nimmer bezondigde aan dergelijke soort feiten, terwijl “dwingende redenen van nationale veiligheid” ook op geen enkel moment geopperd worden door verweerder in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 44bis, §3 Vw. (in de correcte lezing van dit artikel conform artikel 28.3 Richtlijn in samenlezing met artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24.2 Handvest, artikel 3 en 9 IVRK en artikel 22-22bis GW en de ratio legis van artikel 26 van de wet van 24.02.2017 zoals mag blijken uit de voorbereidende werken) door het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen wegens “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” overeenkomstig art. 44bis, §2 Vw. terwijl nochtans enkel “dwingende redenen van nationale veiligheid” rechtsgeldig een einde zouden kunnen maken aan het duurzaam verblijf van verzoeker. Dergelijke “dwingende redenen van nationale veiligheid” zijn evenwel niet aanwezig in hoofde van verzoeker en worden ook op geen enkel moment geopperd door verweerder. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Ondergeschikt: afdoende ernstige redenen van openbare orde m.o.o. intrekking ?

Ondergeschikt en louter volledigheidshalve – gezien hetgeen hierboven uiteengezet onder onderdeel 2.1 van onderhavig middel – benadrukt verzoeker dat in casu , zelfs ingeval verzoeker zou vallen onder artikel 44bis, §2 Vw. en niet onder artikel 44bis, §3 Vw. (quod non), er nog steeds geen afdoende reden bestaat tot intrekking van diens duurzaam verblijfsrecht. Artikel 44bis, §2 Vw. stelt dat de minister een einde KAN maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die een duurzaam verblijfsrecht hebben, alleen om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Dit is bijgevolg geen verplichting, doch een keuze, waarbij deze discretionaire bevoegdheid met de nodige terughoudendheid dient te worden uitgeoefend, rekening houdend met het feit dat dit een uitzondering uitmaakt op de hoeksteen van het Europees Recht zijnde het vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden.

Zorgvuldigheidsbeginsel

De voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 verduidelijkt expliciet: (...). De zorgvuldigheidsnorm ligt bij dit onderzoek tot eventuele intrekking van een duurzaam verblijfsrecht dan ook d s te hoger ... in casu bovendien nóg meer gezien ook de belangen van de twee minderjarige Belgische kinderen van verzoeker indirect in het geding zijn. Op dit punt is verweerder manifest te kort geschoten in diens zorgvuldigheidsplicht. Met geen enkel van de diverse positieve gegevens van de voorbije twee jaar, zoals hierboven uiteengezet onder het feitenrelaas en zoals gevoegd onder de stukken 4 t.e.m. 7, is ook maar enige rekening gehouden door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder baseert zich voor de bestreden beslissing m.a.w. enkel op feiten waarvan de laatste dateren uit augustus 2015 terwijl de correctionele rechtbank te Brugge bovendien ‘begripvol’ was voor deze feiten in detentie (stuk 8a en 8b) waarvoor slechts 4 maand gevangenisstraf werd opgelegd. De ganse ‘positieve kentering’ waarvan zowel de Strafvuotoeringsrechtbank, de gevangenisdirectie, de FOD Justitie bij toekenning van uitgangsvergunningen en de Jeugdrechtbank spreekt sinds de laatste twee jaar, wordt volkomen genegeerd/ verzwegen door verweerder bij de beoordeling dewelke aanleiding geeft tot de bestreden beslissing. Zulks is fundamenteel strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenlezing met art. 44bis, §2 Vw.

Rechtszekerheidsbeginsel

Bovendien stelt mevrouw Smeyers in de voorbereidende werken in haar verdediging van het wetsontwerp van Staatssecretaris Francken: “mevrouw Smeyers wijst er tot slot op dat de rechtszekerheid een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is. Dat houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en e r moet kunnen op rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet op een andere wijze kan

opvatten. Het wetsontwerp versterkt waar nodig die rechtszekerheid in de wet.” (Parl. St. Kamer DOC 54 2215/003, p. 8)

Welnu, onder de huidige Staatssecretaris heeft verzoeker op 7 augustus 2015 diens F+ kaart ontvangen terwijl alle feiten – behoudens één feit van 18.08.2015 (stuk 8) – toen alreeds door deze gekend waren. Alwaar er vervolgens géén nieuwe strafbare feiten meer gebeurden terwijl verzoeker in tegendeel net een positieve evolutie toont, waar hij ook in gehonoreerd en ondersteund wordt door zowel de Strafvuotoeringsrechtbank als de gevangenisdirectie en de FOD Justitie kan het bezwaarlijk in overeenkomst met het rechtszekerheidsbeginsel worden beschouwd dat verzoeker in oktober 2017 alsnog diens duurzaam verblijfsrecht beëindigd ziet worden... Ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel ligt voor.

Geen afdoende reden tot intrekking duurzaam verblijfsrecht

De voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2014 stellen: (...). Hoewel de feiten zoals door verzoeker in het verleden gepleegd evident laakbaar zijn, kaderden deze niet in een “georganiseerde drughandel in een stad of op internationale schaal” doch kaderde dit in het kunnen financieren van een eigen zeer ernstige drugverslaving. Verzoeker kampte al met een verslavingsproblematiek van toen hij kind was en van alles meemaakte hetwelk hij als kind nooit had mogen hebben meegemaakt. Al sinds 9 jarige leeftijd kwam verzoeker in contact met cannabis (stuk 9). Verzoeker was naast dader van de gepleegde feiten ook slachtoffer van diens verslavingsproblematiek waar hij geen uitweg uit had. Zulks kan de gepleegde feiten uiteraard niet goedpraten, doch dit moet wel mede in rekening worden genomen bij het kaderen van de feiten. Pas mits afdoende lange detentie wordt de verslavingsproblematiek ernstig aangepakt. Via Fentanyl pleisters kon verzoeker in detentie diens heroïneverslaving overwinnen, waarbij na jaren afbouwen uiteindelijk op 7 juni 2017 ook de fentanyl kon worden stopgezet (stuk 9). Daarnaast benadrukt de gevangenisdirectie en de FOD Justitie, directie detentiebeheer dat verzoeker de laatste jaren de positieve kant uitgaat, hetgeen ook wordt ondersteund en gehonoreerd middels uitgaansvergunningen m.o.o. contact met diens kinderen (stuk 5). Het verslag van de FOD Justitie waarmee op 18 januari 2017 door de Minister van Justitie 5 uitgangsvergunningen werden afgeleverd verduidelijkt (stuk 5): “Zijn kinderen zijn de belangrijkste motivatie om het over een andere boeg te gooien. Voor zijn kinderen betreft hij een stabiele ouderfiguur, die op (langere) termijn meer en meer verantwoordelijkheden zal opnemen. Betrokkene toonde doorheen de jaren een oprechte bezorgdheid ten aanzien van Amor en Amira. Hij heeft een groot vertrouwen in de professionele begeleiding (KIDO en De Brem) die zij rondom de kinderen heeft geïnstalleerd.”

Ook de jeugdrechtbank en de gemeenschapsinstellingen KIDO en De Brem waar de kinderen van verzoeker verblijven benadrukken de positieve band met verzoeker over de laatste jaren, waarbij deze intussen zelfs “de stabiele ouder” is geworden t.a.v. de kinderen, gezien moeder Sabrina DE COSTER blijft kampen met een alcoholprobleem en het laat afweten in haar verantwoordelijkheden naar de kinderen. Verzoeker is als vader steeds aanwezig bij de gesprekken met de jeugdrechtbank en sociale diensten over de kinderen en wendt al diens uitgangsvergunningen aan m.o.o. diens kinderen. De ex-partner van verzoeker (en moeder van hun beide kinderen) daagt daarentegen vaak niet op bij de overlegmomenten met De Brem en KIDO (stuk 7a en 7b). Verzoeker heeft aldus diens leven de laatste twee jaar steeds beter op de rails, terwijl hij steeds meer verantwoordelijkheid naar de kinderen toe kan dragen en dit op een positieve wijze in constructieve samenwerking met de gemeenschapsinstellingen alwaar verzoekers kinderen op heden verblijven. Bij invrijheidstelling van verzoeker in de toekomst wordt hij nóg meer dé (enige) stabiele ouder t.a.v. diens kinderen. Dit dient evident allemaal mede in rekening te worden gebracht als “relevante aspecten in de beoordeling” bij het onderzoek of er in hoofde van verzoeker al dan niet afdoende “ernstige redenen van openbare orde” aanwezig zijn ... en zo ja, of deze “ernstige redenen van openbare orde” in het licht van het totaal van de feitelijke omstandigheden (i.c. minderjarige kinderen waarvoor verzoeker de enige ‘stabiele ouderfiguur’ uitmaakt en die rol de laatste twee jaar steeds beter waarmaakt i.t.t. de moeder van de kinderen) afdoende zijn voor een intrekking van een duurzaam verblijfsrecht van onbepaalde duur als familielid van een burger van de unie. Daar komt bovenop dat de Staatssecretaris en diens politieke fractie die de drijvende kracht waren achter de wet van 24 februari 2017 zelf ook benadrukken dat “bij gevaar voor de nationale veiligheid of de openbare orde het van essentieel belang is dat alle instanties snel optreden” en middels een afdoende duidelijke klare lijn in het beleid voor de nodige rechtszekerheid moeten zorgen (Parl. St. Kamer DOC 54 2215/003, p. 7 en 8). Alwaar er zich geen feiten meer hebben voorgedaan in de laatste twee jaar, terwijl de positieve evolutie in hoofde van verzoeker de voorbije twee jaar onmiskenbaar is, terwijl het de huidige Staatssecretaris zelf is dewelke nog in 2015 de F+ kaart afleverde aan verzoeker, zou een intrekking van verzoekers duurzaam verblijfsrecht op heden een disproportionele aantasting uitmaken van diens recht op gezins- en familielevens alsook dat van diens kinderen (art. 8 EVRM, art. 7 en 24.2 Handvest, art. 3 en 9 IVRK en art. 22-22bis GW). Daar komt bovenop dat verzoeker al sinds

diens 9 jaar weg is uit Tunesië en bijgevolg geen enkele ernstige band met diens land van oorsprong heeft. Art. 44bis, § 4 stelt dat wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, hij rekening houdt met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zelfs indien art. 44bis, §2 Vw. van toepassing zou zijn op verzoeker i.p.v. art. 44bis, §3 Vw. (quod non – zie supra), dient bij zorgvuldig onderzoek te worden vastgesteld dat een beëindiging van het duurzaam verblijfsrecht van verzoeker strijdig voorkomt met het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel in samenlezing met art. 8 EVRM, art. 7 en 24.2 Handvest, art. 3 en 9 IVRK en art. 22-22bis GW en artikel 44bis, §4 Vw. Ook in deze meest ondergeschikte hypothese dringt zich nog steeds de verbreking van de bestreden beslissing op.”

2.2.1. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij niet onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet valt. Hij stelt dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, §3 zou vallen en dat de wetgever artikel 28.3 van richtlijn 2004/38/EG (de Burgerschapsrichtlijn) foutief in dit wetsartikel zou hebben omgezet.

Artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

De Raad dient na te gaan of verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, §2 of §3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker niet minderjarig is, valt hij al niet onder punt 2 van artikel 44bis, §3. Er dient dus te worden onderzocht of verzoeker op het grondgebied van het Rijk heeft verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren, zoals bepaald in punt 1.

Artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn is ook van toepassing op familieleden van Unieburgers, ongeacht hun nationaliteit. Als voorwaarde voor deze verhoogde bescherming geldt dat betrokkene over

een duurzaam verblijfsrecht in de zin van artikelen 16 en 28, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn beschikt (HvJ 17 april 2018, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, Vomero).

De verblijfsperiode van tien jaar dient in beginsel ononderbroken te zijn en moet door achteruittelling worden berekend vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van de betrokkene (HvJ 16 januari 2014, C-400/1, M.G.).

Om te bepalen of een burger van de Unie gedurende de tien jaar voorafgaand aan het verwijderingsbesluit in de gastlidstaat heeft verbleven, het beslissend criterium voor de toekenning van de door deze bepaling verleende verhoogde verwijderingsbescherming, moet per geval rekening worden gehouden met alle relevante aspecten, met name de duur van alle afwezigheden van de belanghebbende uit de gastlidstaat, de gecumuleerde duur en de frequentie van deze afwezigheden, alsook de beweegredenen van de belanghebbende toen hij deze lidstaat verliet, waaruit kan worden afgeleid of door deze afwezigheden het centrum van zijn persoonlijke, beroeps- of familiebelangen is verplaatst (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tskakouridis).

Om na te gaan in hoeverre perioden van afwezigheid uit de gastlidstaat tijdens deze verblijfsperiode van tien jaar verhinderen dat de betrokkene in aanmerking komt voor de bij artikel 28, lid 3 verleende verhoogde bescherming, moet steeds precies op het moment dat de vraag van verwijdering zich voordoet, een algehele beoordeling van de situatie van de betrokkene plaatsvinden. Daarbij zijn de nationale overheden verplicht om per geval alle relevante aspecten in de beoordeling te betrekken, met name de duur van elke afwezigheid van de betrokkene uit de gastlidstaat, de gecumuleerde duur en de frequentie van deze afwezigheden en de beweegredenen van de betrokkene bij het verlaten van deze lidstaat. Het is immers belangrijk om na te gaan of de afwezigheden in kwestie de verplaatsing van het centrum van de persoonlijke, beroeps- of familiebelangen van de betrokkene naar een andere staat met zich meebrengen (HvJ 17 april 2018, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, Vomero, pt. 68-69).

De in de gevangenis doorgebrachte periode kan in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling doorbreken en kan een negatieve invloed hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan echter worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken (HvJ 16 januari 2014, C-400/1, M.G.).

Dit betekent dat in het geval van een Unieburger die een vrijheidsstraf uitzit en jegens wie een besluit tot verwijdering is vastgesteld, aan de voorwaarde dat de betrokkene "*de laatste tien jaar in het gastland (heeft) verbleven*" kan zijn voldaan wanneer een algehele beoordeling van de situatie van de betrokkene die rekening houdt met alle relevante aspecten tot de conclusie leidt dat niettegenstaande die detentie de integratiebanden tussen de betrokkene en het gastland niet zijn verbroken. Deze aspecten omvatten met name de sterkte van de met het gastland opgebouwde integratiebanden voordat de betrokkene in detentie is geplaatst, de aard van het strafbare feit dat de opgelegde detentieperiode heeft gerechtvaardigd en de omstandigheden waaronder dit feit is gepleegd alsmede het gedrag van de betrokkene gedurende de detentieperiode (HvJ 17 april 2018, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, Vomero, pt. 62-83).

De vraag of een persoon voldoet aan de voorwaarde dat hij "*de laatste tien jaar in het gastland (heeft) verbleven*", moet worden beoordeeld op de datum waarop het aanvankelijke besluit tot verwijdering is vastgesteld (HvJ 17 april 2018, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, Vomero, pt. 84-95).

Verzoeker toont niet aan dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet valt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 augustus 2015 in het bezit werd gesteld van een F+ kaart. Verzoeker heeft dus pas op 7 augustus 2015 duurzaam verblijfsrecht verkregen, zodat de staatssecretaris terecht geoordeeld heeft dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet valt.

Het betoog van verzoeker dat artikel 28.3 van Richtlijn 2004/38/EG verkeerdelijk in nationale wetgeving, met name in artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet, is omgezet, doet geen afbreuk aan de vastgestelde rechtsgrond van de bestreden beslissing. Dit betoog steunt immers op de misvatting dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet zou vallen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker geen belang heeft bij de kritiek op artikel 44bis, §3 van de

Vreemdelingenwet en het betoog dat dit artikel ten onrechte geen melding zou maken van ‘*familieleden van burgers van de Unie*’.

2.2.2. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de “*positieve kentering*”. Hij stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden omdat zijn duurzaam verblijfsrecht is beëindigd terwijl er geen nieuwe strafbare feiten zouden zijn gepleegd. Hij betoogt dat de bestreden beslissing een disproportionele aantasting zou uitmaken van zijn recht op gezins- en familielevens alsook dat van zijn kinderen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij sinds dat hij in België verblijft, reeds zeven maal correctioneel veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten. Hij betoogt dat de staatssecretaris onzorgvuldig zou zijn geweest daar hij geen rekening zou hebben gehouden met een “*positieve kentering*” sinds de laatste twee jaar.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat er sprake zou zijn van een “*positieve kentering*” tijdens de afgelopen twee jaar. In tegendeel, er blijkt net dat de eerdere veroordelingen duidelijk geen gedragsverbetering hebben kunnen bewerkstelligen. Zo blijkt dat verzoeker zelfs in de gevangenis zijn misdadig leven weer had opgenomen aangezien naar aanleiding van een fouille in de gevangenis nog heroïne aangetroffen werd in de zak van de pullover van verzoeker, zie vonnis het 19 oktober 2015 van de correctionele rechtbank te Brugge. Tijdens zijn detentie ontstond er ook een vechtpartij tussen verzoeker en een celmaat over iets banaals als het volume van de televisie. Desalniettemin gaf verzoeker toch blijk van zijn gewelddadige aard en gebrek aan respect voor andermans lichamelijke integriteit. Naar aanleiding van dit voorval stelde de correctionele rechtbank te Gent in het vonnis van 24 oktober 2016 vast dat er in hoofde van verzoeker sprake was van een “*zware gewelddadige reactie die duidelijk buiten elke verhouding tot het gedrag van het slachtoffer [stond]*”. Ook uit de “*Afwijzing van het verzoek tot beperkte detentie*” door de Strafvuittvoeringsrechtbank van Gent van 25 november 2015 en 10 mei 2017 blijkt dat er geen sprake is van een “*positieve kentering*” nu hieruit blijkt dat een eerder verblijf op de drugsvrije afdeling werd stopgezet wegens drugsgebruik. Terwijl verzoeker zelfs nog recent, nl. op 1 juni 2017, de voorwaarden van zijn uitgangspersmissie blijkt te hebben geschonden. In casu kreeg verzoeker op 1 juni 2017 een uitgangspersmissie met vertrek en terugkeer dezelfde dag, doch hij besloot om niet naar de correctionele rechtbank te Brugge terug te keren. Pas op 7 juni 2017 werd verzoeker bij een politiecontrole aan het Sint-Pietersstation te Gent gevat en kon hij terug naar de gevangenis worden gebracht.

In tegenstelling van wat verzoeker stelt, blijkt uit het bovenstaande overzicht dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker zich niet wenst te conformeren aan de heersende normen en waarden en dat hij weinig interesse vertoont in conventionele activiteiten. Gelet op het voorgaande is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het is ook niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt besloten dat uit het handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De conclusie “*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen*” blijft overeind.

Verzoeker voert aan dat de beëindiging van zijn duurzaam verblijf in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel. Hij wijst wederom op een voorgelaten positieve evolutie en stelt dat hij een F+ kaart ontving terwijl alle feiten behoudens één feit van 18 augustus 2015 reeds gekend waren.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu toont verzoeker niet aan dat er sprake is van toezeggingen of beloften die door de staatssecretaris zouden zijn gedaan, en al zeker niet dat verzoeker toch zijn verblijfsrecht zou mogen behouden in strijd met de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Integendeel, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er afdoende ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van het duurzaam verblijf van verzoeker rechtvaardigen. Uit niets blijkt dat verzoeker rechtmatige verwachtingen kon hebben dat zijn verblijfsrecht niet zou worden beëindigd, conform artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Te meer nu verzoeker reeds op 31 mei 2017 op de hoogte werd gesteld van het feit dat werd onderzocht om het recht op verblijf te beëindigen en hij er nog voor koos om op 1 juni 2017 de voorwaarden van zijn uitgangspersmissie te schenden.

Het loutere feit dat verzoeker op 7 augustus 2015 in het bezit werd gesteld van een F+ kaart doet geen afbreuk aan het feit dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op grond van de in de bestreden beslissing vermelde motieven, mag besluiten tot een beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de aanwezigheid van zijn kinderen op het grondgebied. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Van 09.05.2008 tot 26.09.2016 was u gehuwd met de Belgische D. C. S. (...). Sinds eind maart 2017 zouden jullie terug een relatie hebben, Uit jullie relatie werden twee Belgische kinderen geboren: A. A. (...) (geboren op 11.10.2007) en A. A. (...) (geboren op 06.08.2009), mevrouw heeft daarnaast ook een kind uit een andere relatie. Voor u in de gevangenis terecht kwam, woonde u samen met mevrouw D. C. (...) en jullie 2 gemeenschappelijke kinderen te Oostende. Het gegeven dat u kinderen en een echtgenote had op het grondgebied heeft u erin het verleden niet van weerhouden gedurende een zeer lange periode tal van feiten te plegen. Dit getuigt van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten opzichte van hen. Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uw kinderen bezoeken u tweewekelijks in de gevangenis en als u een uitgangsvergunning heeft, gaat u bij hen op bezoek wanneer mogelijk. U legt bewijzen voor dat u soms geld overschrijft naar uw kinderen, Uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat uw kinderen sinds 31.01.2013 door de jeugdrechtbank geplaatst zijn bij het ‘Begeleidingstehuis De Brem’ omdat er sprake was van een verontrustende opvoedingssituatie. Hun plaatsing ken enkel beëindigd worden door een rechterlijke beslissing. Er liggen momenteel geen elementen voor waaruit blijkt dat de maatregel opgelegd door de Jeugdrechtbank niet langer verlengd zou worden na uw vrijstelling. Uw kinderen hebben de Belgische nationaliteit en worden dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u de laatste jaren een groot deel van uw tijd in de gevangenis zat, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en Internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Ünur / het Verenigd Koninkrijk). Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 3012013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen e u kan doen gelden. Uw inmiddels ex-echtgenote, bezoekt u sinds enige tijd opnieuw in de gevangenis. U legt bewezen voor dat u ook haar soms geld toestuurt, indien zij dat wenst, zou zij u vrijwillig kunnen volgen naar uw land van herkomst of een ander land waar u recht op verblijf heeft bekomen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Mevrouw kan er ook voor kiezen contact met u te onderhouden via periodieke reizen en met behulp van de moderne communicatiemiddelen. Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.”*

Uit het geciteerde motief blijkt afdoende dat de bestreden beslissing geen disproportionele aantasting uitmaakt van het recht op gezins- en familielevens van verzoeker. Hieruit volgt dat de schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aangenomen. De staatssecretaris motiveert terecht dat verzoeker de laatste jaren een groot deel van zijn tijd in de gevangenis heeft doorgebracht, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. Bovendien, blijkt uit het administratief dossier dat de kinderen sinds 31 januari 2013 geplaatst zijn bij het begeleidingstehuis "De Brem" en dat er momenteel geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat deze maatregel opgelegd door de jeugdrechtbank niet langer verlengd zou worden na de vrijstelling van verzoeker.

De staatssecretaris verwijst in dit kader naar de rechtspraak van het EHRM waarin geoordeeld wordt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Ünur / het Verenigd Koninkrijk). Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Over het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de overige opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC